

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY
Bílé medvědy

 P R E S S

HOLLY WEBBOVÁ

Vánoční příběhy

Bílé medvídě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Webbová
Vánoční příběhy: Bílé medvídě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

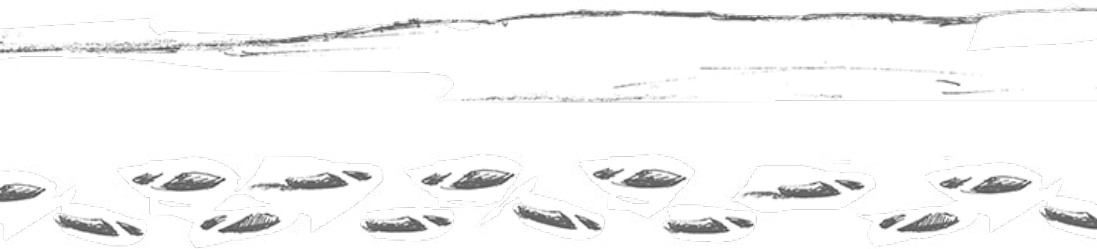
ALBATROS **MEDIA**

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY
Bílé medvědy

HOLLY WEBBOVÁ

 PRESS

Pro Toma, Robina i Williama a pro Phoebe,
která miluje lední medvědy.
~ HOLLY WEBBOVÁ

Kapitola první

„Dědečku, podívej, začíná sněžit!“ Sára vykukovala z okna a sledovala, jak se první vločky líně snášejí k zemi.

Dědeček vzhledl od hromádky starých černobílých fotografií, kterými se zrovna probíral, a přikývl. „Ano, opravdu. Vlastně i ve zprávách říkali, že bude asi padat sníh.“

Sára svrátila čelo. „Myslíš, že bude sněžit i u nás doma?“

„Možná ano. Ale tady to bude pravděpodobně horší. Jsme dál na severu, a navíc k nám vanou studené větry od moře.“ Vstal a posadil se na široký okenní parapet vedle Sáry. „Pročpak se tváříš ustaraně? Vždyť máš přece sníh tak ráda!“

Sára přikývla. Ano, mezi její nejkrásnější vzpomínky ze zimních výletů do dědečkova domu skutečně patřilo dovádění ve sněhu.

Jenže to s ní u dědečka byli i maminka s tatínkem. Na koulování přece potřebovala partáka.

„Doufám, že u nás doma nesněží,“ zamumlala a opřela se dědečkovi o rameno. „Co když se miminko rozhodne přijít na svět a maminka s tatínkem se nedostanou do porodnice?“

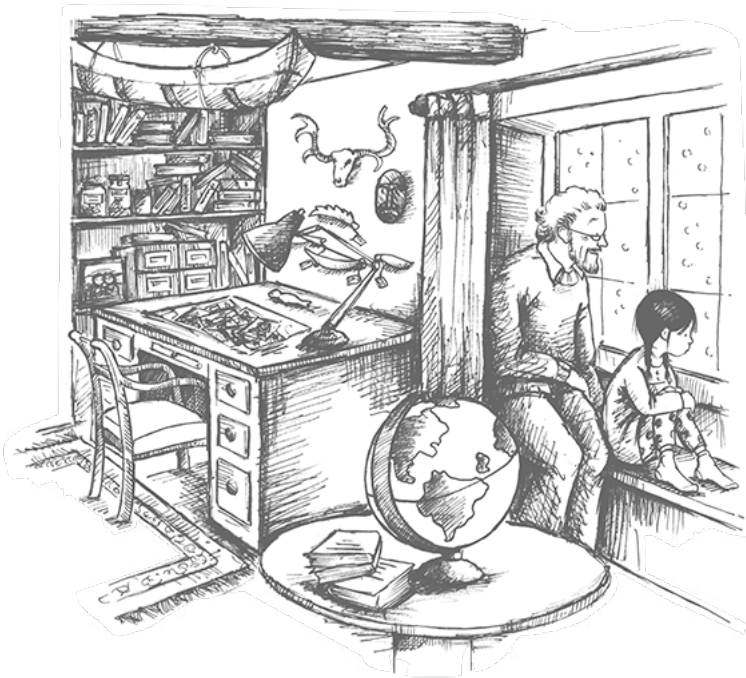
„Miminko se má přece narodit až po Vánocích,“ konejšil ji dědeček. „A i kdyby, zavolali by si sanitku. Posádka sanitky by to zvládla, neboj. Jsou na podobné náhlé situace připravení.“

„Asi máš pravdu.“ Sára se maličko otřepala. Není důvod dělat si starosti. Jenom tatínkovi připomene, až jí bude později volat, aby do kufuru auta naložil lopatu. Toť vše.

„Netaje, zůstává ležet!“ volala na dědečka a sledovala, jak vločky padají rychleji a rychleji. Teď už se držely na venkovním parapetu, aniž by roztávaly. Sára se uvelebila blíž k oknu

a pozorovala vločky vířící za oknem. Pomalu se smrákalo a obloha měla podivný šedožlutý nádech, jako by v sobě ukrývala ještě mnohem bohatší sněhovou nadílku.

„Hmm, opravdu to tak vypadá,“ přitakal dědeček. „Myslím, že dnes odpoledne už jsem pracoval až až. Co kdybychom se šli podívat, co si uvaříme k večeři?“ Políbil ji do vlásků a zasmál

se. „Okna máme i v kuchyni, i odtamtud na sních uvidíš. A jestli opravdu vydrží, zítra si v něm budeš moct hrát. Dnes už je příliš pozdě, začíná se stmívat.“

Sára sklouzla z parapetu a tichounce si povzdechla. Milovala dědečka i jeho podivný starý dům. Byla to kamenná chalupa postavená před více než dvěma sty lety. Uvnitř stál obrovský krb a v oknech se širokými parapety se parádně sedávalo. Všechny podlahy byly křivé a rozvrzané a dům nabízel spoustu roztodivných malých skrýší. Ale kdyby byla Sára doma, mohla by si teď jít hrát ven do sněhu se všemi svými kamarády ze sousedství. Stavěli by v parku sněhuláky, koulovali by se a pak by se šli všichni ohřát domů. Ale stavět sněhuláka sama, to se jí moc nechtělo, a jen s dědečkem to také nebude úplně ono.

Sára s maminkou a tatínkem jezdili k dědečkovi vždy na začátku vánočních prázdnin. Už to byla taková jejich tradice. Zůstali u něj pár dní a pak se všichni, včetně dědečka, vrátili domů, kde oslavili Vánoce. Letos se však maminka s tatínkem rozhodli, že bude lepší, když pojedou Sára k dědečkovi sama. Tatínek ji přivezl, dali si společně rychlý oběd a poté se vrátil zpět domů.

Maminka už nemohla nikam daleko cestovat. Nosila v bříšku Sářina maličkého bratříčka, který se měl narodit už pár týdnů po Vánocích, a tak se nechtěla tísnit dlouhé hodiny v autě. A ani by nebylo rozumné, aby teď pobývala ve starém kamenném domě na útesech nad mořem, k němuž vedla jen dlouhá hrbolatá cesta a široko daleko nebyla ani žádná vesnička, natož porodnice. Sára si opravdu užívala pocit,

který v ní dědečkův dům vyvolával – že je vzdálená od všeho. Jeho dům byl jako malé bezpečné hnízdo vysoko na útesu. Jako hnízda mořských ptáků, která jí dědeček ukazoval loni v létě. Ale i ona sama musela uznat, že pro maminku to teď nebylo to nejvhodnější místo.

„Sněží takhle hodně i daleko na severu Kanady?“ zeptala se Sára dědečka a následovala ho ponurou, jen skrovně osvětlenou chodbou z pracovny dolů do kuchyně. Dědeček sice rozsvítil, ale i tak tam bylo šero. „Myslím jako v Arktidě, kde jsi byl s pradědečkem. Vypadá arktický sníh stejně jako tady?“

Dědeček zavřel lednici a otočil se k Sáře. „Sníh je víceméně stejný všude, Sáro. Ale zažili jsme tam několik opravdových sněhových bouří. Jedna z nich trvala celé tři dny a zastihla nás, zrovna když jsme byli na návštěvě u jedné inuitské

rodiny. V chatě jsme měli s tatínkem zásoby, které jsme si s sebou přivezli – masové konzervy a další podobné jídlo. Avšak Inuité se živili svými tradičními pokrmy.“ Dědeček se odmlčel a pohlédl na Sáru. Doufal, že se bude vyptávat dál. Sáře to nevadilo, jeho příběhy zbožňovala.

„Co jste tedy museli jíst?“

„Sušené tulení maso,“ odpověděl dědeček vítězoslavně a vytáhl přitom ze spíže balíček špaget. Zamával jí před obličejem skleničkou rajčatové omáčky. „Rozhodně nic takového. Určitě jsme neměli jeden den těstoviny a druhý den čínu. A ani nedělní grilované kuřátko. V zimě jedí Inuité hlavně tulení maso, obvykle syrové. Občas rybu. V létě loví soby. Také samozřejmě jedí velrybí maso a velrybí tuk.“

Sára se otrásla. Nedovedla si představit, že by musela jíst velrybí tuk. Kdykoliv jedla maso,

všechny tučné části pečlivě odřízla, za což si ji dědeček dobíral. Říkával jí, že by v opravdové zimě nepřežila. „Vážně jste jedli velrybí tuk?“

„Museli jsme,“ přikývl dědeček. „Sněhová bouře trvala několik dní. Měli jsme hlad a nic

jiného k jídlu nebylo. Navíc by bylo velice nezdvorné, kdybychom odmítli. Inuité se s námi dělili o své vlastní jídlo. Jak bychom mohli říct, že ho nechceme, když to byla taková vzácnost?“

Sára se zachvěla. Zdálo se jí, jako by se v kuchyni náhle ochladilo. V rozích okna nad kuchyňským dřezem se hromadil sníh. Nechtěla ani pomyslet, že by ji někde uvěznila zuřící sněhová bouře, i kdyby to mělo být v tomto útulném domku. „A byli jste i v iglú?“ vyzvídala dál.

„Ano, byli, ve velikém iglú, které se staví na celou zimu. I tak ale nebylo o nic vyšší než tvůj pradědeček. Většinu vnitřku zabírala plocha na spaní. A dohromady nás tam bylo šest.“

„Ty jo, tři dny...“ zamumlala Sára. Iglú určitě nebylo větší než její vlastní pokojík. „To jste asi byli dost mrzutí, když jste museli zůstat zavření všichni takhle pohromadě.“